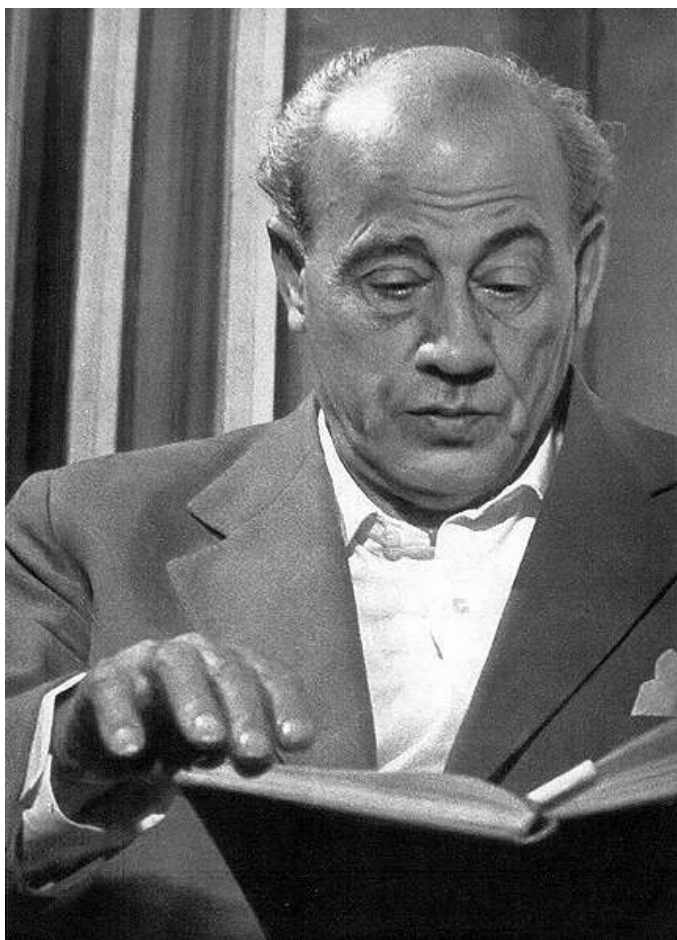

A legnagyobb székely írónak tartott **Tamási Áron** negyvenöt évvel ezelőtt, 1966. május 26-án halt meg Budapesten. Könyvek tucatjai történelmi viharokon át: a huszadik század kegyetlen első felében él és alkotott, maradandót hagyva az utókorra.

Habár temetésén bőrkabátos, farkaskutyás államvédelmisek vigyázták a rendet, mégis

megértük, hogy utcát, iskolát, színházat nevezzenek el róla, nemzetiszínű szalagok és koszorúk borította sírját naponta keressék fel turisták. A könyvek pedig a polcon vannak: regények, novellák, színdarabok, amelyeket áthat a misztikum, a székely ember gondolkodásmódja és téveszthetetlen humora, a csattanós válaszok az élet kihívásaira.

Farkaslaka – a falu, ahol világra jött (1897. szeptember 20-án, **Tamás János** néven) és ahová kívánsága szerint eltemették. A falu, ahonnan kiemelkedett, s ahová visszatért. Pedig nem is készült írónak – mint ismert, gyerekkorában elsült egy pisztoly a kezében, ami olyan súlyos sérülést okozott, hogy bal keze fizikai munkára alkalmatlanná vált s szülei a taníttatása mellett döntöttek. Írásunk Tamási temetéséről szól – ezt dr.

Bakk Takács Sára

1997-ben megjelent (és 2009-ben újra kiadott) Hazulról haza című emlékiratkötete alapján állítottuk össze.

Tamási június 10-én, pénteken temették el szülőfalujában, akarata szerint „a nagy út kanyarulatában, a templom háta mögé, arccal kelet felé.” Az író több évtizedes barátság fűzte az udvarhelyi Bakk családhoz: **Dr. Bakk Elek**hez és feleségéhez, Sárahoz az 1945 után Budapesten élő író gyakran tért haza, a családot „négylevelűeknek” hívta. Talán a mai fiatal generáció tagjai közül kevesen tudják, hogy a Bakk család Bethlen utcai házában nemcsak Tamási, de a huszadik század közepének legjelentősebb romániai magyar irodalmi, művészeti személyiségei tették rendszeresen tiszteletüket.

Még több Tamási

[A székelyudvarhelyi Lőrincz József Tamási-anekdotakötete](#)

[Sipos Lajos cikke a Hitel folyóiratban \(2008\)](#)

[T. Á. sírjára - Kányádi Sándor verse](#)

[Beszélgetések, vallomások, naplójegyzetek Tamási Áronnal](#)

Az író 1966. május 26-án, a Kútvölgyi kórházban bekövetkezett haláláról a Bakk házaspár a Szabad Európa Rádióból értesült. Tamásit a farkasréti temetőben búcsúztatták június 2-án, ezen testvérei részt vettek. A koporsót június 7-én délelőtt 10 órakor a Nyugati pályaudvarról indították haza gyorstehervonattal, a kiadásokat a *Magyar Írók Szövetsége* fedezte a határig – legalábbis Bakkékat táviratban erről értesítették. Lökösháza után Kürtös (Curtici) következett, a koporsót román tehervagonba tették s Bakk Sára emlékiratai szerint a névhasznosság miatt *a Zsíl-völgyi Lupénybe vitte a vonat*, majd Segesvárra került, ahol bonyodalmak közepette tolatással kiszabadították a vagonorlódásból.

Tamási koporsója két héttel halála után, Úrnapján, 1966. június 9-én, csütörtökön este 10 órakor érkezett az udvarhelyi vonatállomásra – a mozdony után volt csatlakoztatva a Tamásit szállító vagon, ezután a személyvagonok. A hivatalos formások elintézése után a koporsót teherautóra helyezték, itt a vonatról leszálló emberek segédkeztek Bakk Eleknének. Egy éjszakára a református temető ravatalozójában helyezték el a fekete bársonnyal, fehér kalotaszegi varrottassal, székely szőttesekkel feldíszített koporsót.

Másnap, június 11-én, pénteken délelőtt 9 órakor indult a menet Farkaslakára, az autót **Téglás Kálmán**

vezette, és

Szabó Aladár

kísérte. Az utat három óra alatt tették meg, a déli harangszóra érkeztek az író szülőfalujába egy olyan úton, amelyet a környékbeli falvak iskolásai mezei virággal hintettek tele. A koporsót a templomba vitték, Tamási egykori osztálytársai székely ruhában állva tartották a gyertyákat az oltár előtt.

~~2011. május 26. csütörtök, 08:03~~